

דברי הכפר

ככל שאנחנו מתעקשים לשלוח
במשהו, ככה הוא בסופו של דבר
שולח בנו יותר.

כדור א' בחוסר אחריות

מסר השואה 050-5728080

שדי לבי
השואה קר ולעין

גיליון מס. 2771 * יד' באייר תשפ"ג * 5 במאי 2023
כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@outlook.com עורכת: שושנה שרקי

dorittb1963@gmail.com – דורית

בית כפר הנשיא
אבלים עם פטירתו
בשיבה טובה של
מלווין סימונס ז"ל
ומשתתפים בצערו של
עדי והמשפחה
תנחומינו לכל המשפחה המורחבת

נפרדים ממלון

מלון תרם את גופתו למדע, בנדיבות האין סופית שאפיינה אותו כל חייו.

לכן לא תתקיים לווייה השבוע.

אך כל מכריו ומוקיריו חושבים עליו בצער, הערכה וגעגועים.

למי שלא זכה להכיר את מלון כשהיה במלוא כוחותיו, וגם למי שכן – מעט על תולדות חייו.

מלון נולד בלונדון בינואר 1929 להוריו קיטי ואלכסנדר, ועלה ארצה בספטמבר 1974.

אלינו הגיע ממרכז הקליטה בצרעה בקיץ 1975, כאלמן, עם בנו עדי בן השבע, שהצטרף לכיתת ארבל, והתקבל לחברות שנה לאחר מכן.

הקניית השפה העברית, מטרה מרכזית של מרכז הקליטה, נרשמה ככישלון רבתי במקרה של מלון. אך הוא השתלב בטבעיות בחברת כפר הנשיא...

במסמכי הקליטה שהגיש למזכירות (ההנהלה של אז) הוא תואר כך:

"חשמלאי, נהג, איש חיל האוויר הבריטי לשעבר. עושה רושם חזק על כל מי שמכיר אותו. צעיר ברוחו ונראה גם צעיר מגילו, בעל חוש הומור."

ואכן, גם אנו התרשמנו ממנו מאוד, ולא רק מחוש ההומור, אלא מההתנהלות האדיבה, ממגוון הכישורים והתחומים בהם עסק, הנדיבות והכרת התודה שלו לכל מי שעזר לו או לחברה בכלל.

מלון התאפיין במספר תחומים:

כתיבה יוצרת – הוא כתב מספר רב של תסכיתים לרדיו, שחלקם הופקו ושודרו, מחזות, וכן סיפורים עזי הבעה, בשילוב של הומור מושחז וציני, ריאליזם, ועד אבסורד מפחיד. הוא אהב את השפה והספרות האנגלית והיה בקיא בהן מאוד.

לעומת זאת, את מאמריו השנונים ל"דברי הכפר", נאלץ לתת לחברים שונים שיתרגמו עבורו לעברית. פעולת התרגום לוותה תמיד ב"שוקולד תודה" ממלווין.

חמלה כלפי בעלי חיים - מלווין טיפל בכלבים וחתולים משוטטים ודאג להם בכל ליבו. הוא כאב את כאבם, דאג שלא יסבלו, ואף ידע להרדים אותם בעת הצורך, בהמתת חסד. לא אחת מחה נגד האכזריות האנושית, גם מהפן החינוכי – איזה מסר אנו מעבירים לילדינו. הוא לחם למען הקמת מקלט לכלבים עזובים כאן בקבוץ, אך הרעיון נדחה באסיפה. הוא ביטא את כאבו ומחאתו בתסכית בנושא "בית מחסה לבעלי-חיים בגליל", ששודר ברדיו "קול ישראל", ברשת א', באוקטובר 1994.

שנים ראינו אותו במדרכות על תלת-האופן שלו, כשנחילי חתולים בעקבותיו, ועיניהם מלאות תקווה למזון, או יחס חם...

לפני כעשרים ומשהו שנים הוא נאלץ להפסיק פעולות אלו מסיבות בריאות, והעריך מאוד את נכונותה של אלינעה (ובהמשך אפרת, ג'איה ועוד) להחליפו.

משחק וריקוד – על הבמה הוא פרח, והשתלב בתרבות הזיגים שלנו להפליא. רקדן מוכשר ומלא חן. לרוב בת זוגו למחול הייתה ג'נט פרימוסט. בחג המשק של 2013 הוא הצטיין בריקוד הרב-דורי.

לחיי התרבות הוא תרם גם כאיש הגברה מיומן.

בהגיעו לכאן הוא החל לעבוד בחשמליה, ואפילו הודעות שפרסם ב"דברי"

לציבור, לגבי חסכון בחשמל בשעות העומס (שבהן נגרם לעיתים קרובות קצר בכל הקיבוץ), היו יצירותיו ושופעות הומור. (החיים משעממים בחורף! אל תכבה את הדוד בין ארבע לעשר בערב. יהיה קצת שמח במשק!) כחשמלאי עסק גם בהתקנת מונים בבתי החברים, במהלך מהפכני של שנות התשעים.

מלווין אהב לומר ולפרסם דברי תודה והערכה לכל מי שלטעמו תרם ועשה

טוב, ותמיד הושיט טבלת שוקולד לחיזוק המסר.

במליון היה שילוב של איש רגיש לזולת ואכפתי, יחד עם שמירה קפדנית על המרחב האישי שלו. ביתו היה מבצרו, במובן הבריטי ביותר.

בשנים האחרונות הוא נחלש, עד שהפסיק אפילו לבוא למפגש בשביל לקחת ארוחה חמה הביתה, או לשתות תה עם שיפי.

כשנאלץ לקבל עזרה יומיומית, סופה טפלה בו בצורה נפלאה, וידעה לתת לו את המרחב האישי שהיה כה חשוב לו, יחד עם טיפול מקיף ורגיש.

לאחר מספר נפילות, הוא שבר את מפרק הירך, ולאחר ניתוח עבר בחוסר רצון לבית יונתן, בו נפטר לאחר זמן קצר.

מליון היווה חלק ססגוני ומיוחד ברקמת הטלאים שהיא חברת כפר הנשיא.

יהי זכרו ברוך.

כאשר עדי (אנדרו) יגיע ארצה, ודאי נקיים ערב לזכר מליון, במועדון.

רחל גינת

טקס יום הזיכרון המשותף הישראלי-פלסטיני 2023

הקדמה שהיא בעצם קריאה של אנרכיסט מת לשנות את המבנים הקושרים בין בני האדם:

1. חוק הג'ונגל קובע יחסי מדינות - כל מדינה שואפת להפוך להיות למדינה החזקה ביותר. עליה לבלוע את זולתה כדי שלא תיבלע, להיות כובשת כדי לא להיכבש, לשעבד כדי לא להיות משועבדת. המדינה הורסת את הסולידריות של כלל האנושות - המדינה פורשת חסותה על אזרחיה בלבד, ואין היא מכירה בזכויות של אדם, אנושיות וציביליזציה אלא בתחומי גבולותיה בלבד.

למדינה אין חובות כלשהן כלפי אוכלוסיות זרות (כבושות) - אם מדינה נוהגת מנהג הומאני בעם כבוש, אין היא עושה זאת מטעמי חובה, כי זכותה המוחלטת לעשות בהם כראות עיניה.

הפטריאטיזם סותר את המוסר האנושי הרגיל (הטבעי) - הפטריאטיזם הוא המוסר העליון של המדינה, הוא עצם מהות המדינה. אנחנו אומרים: "מוסריות עליונה" - כי בדרך כלל מתעלה היא מעל לרמת המוסר והצדק האנושיים, ועל ידי כך היא מעמידה את עצמה בסתירה להם. פגיעה בכבוד הזולת, דיכוי, שדיתו, רציחתו או שעבודו נעשים מוצדקים כאשר הם נעשים בשם המדינה.

המדינה רע היסטורי הכרחי - המדינה היא רעה חולה. היא הכרחית משום שהיא שלב בהתפתחות האדם. המדינה איננה החברה. היא רק אחת מצורותיה ההיסטוריות. מבחינה היסטורית צמחה המדינה מתוך שילוב של אלימות, שוד וגזל. אם האדם חפץ להשתחרר, עליו להתבגר משלב המדינה שהוא רע הכרחי, אך כבר עכשיו המדינה מעכבת את התפתחות החברה האנושית. המדינה מקריבה את האינטרסים של היחיד ושל הרבים לטובת אינטרסים של מיעוט בעל זכויות יתר. אם מתבוננים היטב רואים שניגוד האינטרסים הנ"ל הומצא ומתוחזק על ידי ולמען המשך השלטון והדיכוי של המדינה באזרחיה. (כתב מזמן מיכאיל בקונין, 'המדינה החברה והיחיד')

2. יותר מעשרת אלפים איש שמעו בקולו של מיכאיל בקונין והשתתפו השבוע ביום שני בערב בטקס יום הזיכרון המשותף הישראלי-פלסטיני בפארק הירקון בתל אביב. מחוץ לטקס התאספו מפגינים, אנשי ימין. המוחים אחזו בדגלי ישראל וקראו לעבר המשתתפים בטקס "שמאלנים בוגדים", "כהנא חי" ו"עם ישראל חי".

3. בטקס נאמו נציגי משפחות שכולות, ביניהם ענת מרנין ששכלה את שני אחיה. עאדל אבו בודוויה שאחיו הצעיר נהרג, יוסרא מחפוז שבנה נהרג, ויובל ספיר ששכל את אחותו. ספיר אמר: "אני ישראלי, אני מדען, אני אבא, אני אח שכול. בחרתי בחיים. בחרתי לנסות לנתק את שרשרת הנקמה והשנאה. אני חבר בפורום המשפחות השכולות".

4. יוסרא מחפוז אמרה "בימים הראשונים, אחרי שאיבדתי את בני, הרגשתי את הצורך לנקום, עד שיום אחד הגיעו אלינו אנשים מהפורום. בהתחלה דחיתי על הסף כל אפשרות לשבת פנים מול פנים עם האויב שלקח את בני, אבל לאט לאט עם הזמן התחלתי להשתתף והפכתי לפעילה בפורום, הכרתי אנשים שבמצב שלי, ישראלים ופלסטינים. את הרצון לנקמה החליף הרצון לשלום ולעתיד טוב יותר. אני פונה לאמהות שצופות בי עכשיו, השכול הוא אותו שכול, הכאב הוא אותו כואב, היום אנחנו רואים יותר מתמיד למה צריך לפעול ביחד, מי יתן וכולנו נחיה בשלום".

5. פרופ' נטע זיו, סגנית הנשיא לשוויון ומגוון באוניברסיטת תל אביב, אמרה: "הטקס היום חשוב יותר מתמיד. רוחות רעות, קיצוניות וגזעניות, מנשבות בימים אלו ממוקדי כוח רשמיים בישראל, ומפיחי הרוחות הרעות מאיישים תפקידי מפתח בממשלה. הן מטיפות לעליונות יהודית ופועלות להעמקת הכיבוש. הן מבקשות להגדיל את השסע ולזרות שנאה בין העם הפלסטיני והישראלי".

6. השופטים יצחק עמית, יעל וילנר ואלכס שטיין קיבלו פה אחד את העתירה נגד החלטת שר הביטחון גלנט, שפוטר והוחזר, וקבעו כי יש לאפשר מתן היתרי כניסה לישראל בכפוף לבדיקה פרטנית ולהיעדר כל מניעה ביטחונית לכניסתו של מי מהמבקשים להיכנס.

7. ונחתום בדברים שאמר השופט יצחק עמית: "אכן, יש להניח כי הטקס המשותף הוא לצנינים בעיני חלק מהמשפחות השכולות וחלקים מהציבור בישראל, אך אל מול הפגיעה ברגשות חלק מהציבור יש להציב את רגשות המשפחות השכולות והחלקים בציבור שמזדהים עם תכניו של הטקס המשותף ומטרתו. אין לצד זה או אחר בציבור הישראלי מונופול על הדרך שבה משפחה שכולה רשאית לבטא את אבלה ואת כאבה ביום הזיכרון. ביום הזיכרון איש באמונתו ינהג, איש איש עם צערו, כאבו ושברו, כל אחד לפי דרכו".

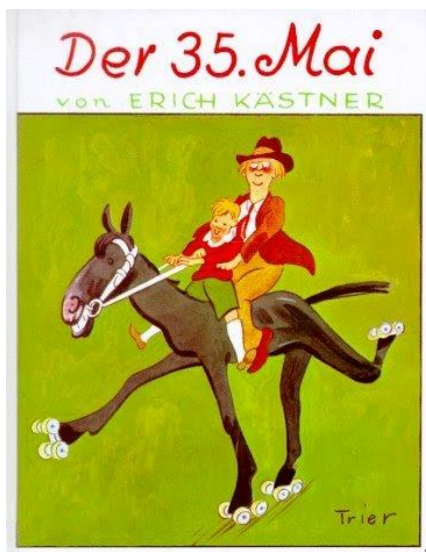
מאחד במאי עד השלושים וחמישה בו

1. השבוע התחיל חודש מאי. חודש מאי הוא חודש נפלא, הוא מתחיל באחד במאי האדום, יום התעוררות גדול למען כל המדוכאים, הנדכאים, המנוצלים, המושפלים עלי אדמות, שיום אחד הם יקומו יזקפו קומתם המושפלת, יתאחדו ויראו לכולם מה זה, והוא מסתיים בשלושים וחמישה במאי. של אריך קסטנר.

2. אמנם אין כידוע סוסים שמדברים עברית, אך ישנו סוס שמדבר גרמנית (ובתרגום לעברית הוא מדבר גם עברית) שנקרא נגרו קבלו. וגם לא לשכוח את המאייר הקבוע והמופלא של אריך קסטנר, היהודי ולטר טריר, שצייר את נגרו קבלו הסוס המדבר כך שלעולם לא אראה אותו אחרת. עם עליית הנאצים נמלט ולטר טריר בעור שיניו לאנגליה והמשיך לאייר נפלא משם. מחר כאמור האחד במאי מתחיל את כל הטוב הזה.

3. "שלושים וחמישה במאי" קטע מהספר הראשון בחיי שהוציא אותי לחופשי מבלי שנטלתי שום אמצעי כימי לפני כן:

4. "אני לא מוצא את זה, דוד", הוא אמר לפתע.
 "את מה?" שאל רינגלהוט, "את מינה פון בורנהולם?"
 "לא, את הים הדרומי", אמר קונרד.
 "את הים הדרומי?" שאל הסוס בהפתעה. כשפתח את לסתותיו כדי לדבר, נפל קונרד בקול חבטה על הרצפה.
 "מזל שהנברשת של מילברג כבר נפלה", אמר הדוד וחיך את כפות ידיו בהנאה.
 "אבל מה נעשה עם הים הדרומי הזה?" הוא פנה לסוס ואמר, "אחייני צריך לכתוב עד מחר חיבור על הים הדרומי".
 "וזה רק כי אני טוב בחשבון", התלונן קונרד.
 הסוס הרהר שנייה. אחר כך הוא שאל את הדוד אם יש לו פנאי אחר הצהריים.
 "בוודאי", אמר רינגלהוט, "ביום חמישי אני מתחיל את התורנות שלי בבית המרקחת רק בלילה".
 "מצוין", קרא נגרו קבלו, "בואו נקפוץ לשם לרגע." "לבית המרקחת?" שאלו קונרד והדוד פה אחד.
 "מה אתכם?" אמר הסוס, "לים הדרומי כמובן".

● הלהקה

נהנינו מאד (אני נהנית, אבל, לא רק אני) מהמופעים של ערב יום העצמאות. הריקודים של הילדים מכל הגילים, וכמובן הופעת "הלהקה" ש"שרה" את שירי הלהקות הצבאיות. הסתכלתי עליהם ונזכרתי על בגירסא המוקדמת של שירי הלהקות במופע בכפר הנשיא. היו אלה שלושה זוגות: שוש וגרשי אפשטיין, רחל וישראל אבידור וריני ומייקל כהן, בזיג נפלא.

חיפשתי צילומים של הלהקה המוקדמת הזאת ברחבי יוטיוב, ולא מצאתי. אבל תוך כדי החיפושים מצאתי כל כך הרבה סרטונים על כפר הנשיא (רבים מהם של המכינה לדורותיה). יש שם סרטונים בני עשרות שנים, חלקם ישנים ובאיכות גרועה ביותר, אבל בכל זאת יש כאן אוצר. ראיתי הרבה מאד חברים אשר אינם כבר בינינו, ראיתי ילדים קטנים, שהיום הם בעצמם הורים לילדים. בקיצור: ממליצה לכם לשוטט ביוטיוב, כפי שעשיתי אני במשך כמעט שעה שלמה, וליהנות ממנה של נוסטלגיה.

● מועדון מופת מטייל

טיול מספר שניים של מועדון מופת יצא לדרכו השבוע. היזם הוא רמי קציר, והמטיילים היו כארבעים פנסיונרים של כפר הנשיא. כשאומרים פנסיונרים של כפר הנשיא, אנחנו מדברים היום על דור צעיר יותר, ברובם בני משק ואחרים בגילאי 65 ומעלה. הטיול הוא חלק מהפעילות המחודשת של המפגש, ועל כך יש להודות לכל מי שפעל ללא לאות למניעת הסגירה של המפגש.

איפה היינו? בעמק המעינות (לשעבר עמק בית שאן) במושבה מנחמיה, בקיבוץ בית אלפא, בו מצויה אחת מרצפות הפסיפס השלמות ביותר שנמצאו ברחבי הארץ, וסיימנו במושב ירדנה אשר הוקם על ידי חלוצים מכורדיסטן בראשית שנות המדינה. במושב משמרים את תרבות יהדות כורדיסטן: עם הגיענו למקום התכבדנו במאפה כורדי וזה צמחים. אחר כך הרצאה (כמעט אפשר לאמר סטנד-אפ) של אחד מבני המקום. הוא לימד אותנו ריקודים כורדיים, כאשר חברי כפר הנשיא, צאצאי העולים מהארצות האנגלוסכסיות (פלסטיק עמר, שהוא מתפוצה אחרת) התלבשו בתלבושות כורדיות מסורתיות, למדו את הצעדים ורקדו לצלילי הכלים המסורתיים של כורדיסטן.

משם עברנו לביקור במוזיאון קטן ויפה. אכלנו ארוחת צהריים (קובה, כמובן), ויצאנו לתצפית על האיזור ועוד סיפורים על החלוצים האלה שנאחזו במקום, גם בימים של הפגזות בלתי פוסקות מירדן.

תודה לרמי על הארגון. תודה לאירנה על הסיוע בארגון (תודה אירנה על ערכת הקפה. אני התרגלתי, שבטיולים עוצרים באיזשהו קניון וקונים שם קפה, אבל בטיול הזה היה מיחם, והיו קפה ותה ועוגיות!!). ותודה על ההפתעה היפה שחיכתה לנו בבית אלפא: פתאום הייתה אתנו מנהלת הקהילה, תמר, שראתה לנכון, ובצדק, להצטרף לפעילות חברתית מבורכת זאת. גם לתמר יש חלק נכבד בשימור המפגש/מועדון מופת.

ואני - מחכה כבר לטיול הבא.

• טרום בית קפה

ואם כבר מדברים על מועדון מופת, כדאי לציין גם את הפגישות הדו-שבועיות על כוס קפה ועוגה ביום שישי בבוקר במפגש. אני שבה ומזכירה את המוסד הנעים הזה. מגיעים ומגיעות כעשרים עד שלושים חברים וחברות. לכל מי שמגיע, מיד מציעה שריטה, או פרנקי, או שמחה או נעמי, כוס קפה ופרוסת עוגה. הפטופוטים והצחקים הם כבר בונוס שמייצרים המשתתפים עצמם. שעה קלה ביום שישי (לא השבוע, בשבוע הבא...) ואפשר לצאת עם חיוך לקראת השבת.

• מלווין סימונס ז"ל

עם כתיבת שורות אלה נודע לנו על מותו של מלווין ז"ל. מלווין תרם את גופתו לטובת המדע, ועל כן לא תהיה הלוויה במועד זה.

יחד עם זאת, אנחנו יכולים לקיים איזשהו אירוע לזכרו של מלווין, לספר על האיש המיוחד הזה, על היצירתיות שלו, על חוש ההומור, על ההופעות שלו על הבמה בכפר הנשיא במשחק ובריקוד.

האם יש למישהו חומרים? סרטונים וטכסטים שעל בסיסם אפשר לקיים אירוע כזה?

כמו כן, בדקתי בגוגל ומצאתי שמי שתורם את גופתו למדע (לאחד מבתי הספר לרפואה) זוכה להלוויה כעבור שנה.

תנחומי לעדי, שהספיק לבקר אצל אביו לפני שבועות ספורים, לבני משפחתו.

יהא זכרו של מלווין ברוך.

שבת שלום

תמר וולפין

בית כפר הנשיא מודיע בצער על פטירתה בשיבה טובה של

נעמי להד ז"ל

אימו של מולי להד, בן הזוג של נוגה גולדרינג.
נעמי, שהתה בבית יונתן למעלה מ-14 שנים

פרוייקט התשתיות – דוד אלמן

אצלנו בכפר עובדים על שיפוץ כלל התשתיות: ביוב, מים, חשמל ותקשורת.
הכל נראה מתוכנן היטב ועם כל הכבוד לצוותי התכנון והביצוע, חשבתי לנכון
להביע דעתי בנושא.
התשתיות מן הסתם, יעברו בגינות פרטיות, יעברו כבישים ומדרכות ואולי גם
יפגעו בעצים רבי שנים. אמנם הכל נעשה כדי למנוע את הדבר אבל יהיה די קשה.
בנוסף, פרוייקט כזה יעלה הון עתק!

והינה אני בא עם הצעה שיכולה לפתור בגדול את כל הבעיות המדוברות.

הצעתי: להקים תשתית ביוב **אל-חוטית!**

תארו לכם כמה מפגעים זה יחסוך. לא יפגעו בשטחים פרטיים, גינות, מדרכות
כבישים ובמיוחד עצים.

הדבר ימנע צורך בחפירות שעולות הון. יתרה מכך, לא רק שנחסוך כסף, נוכל
אפילו להוציא פטנט על ההצעה הזאת ולעשות מזה כסף!!

אם כך, אני מציע להפוך את כל התשתיות שלנו לאל-חוטיות ולהרוויח בגדול!!
כלומר, אם הדבר יעלה יפה, נעשה זאת גם עבור תשתיות המים, החשמל
והתקשורת.

מה? למה לא?? מה הבעיה???

בחייכם, קצת חשיבה מחוץ מהקופסה!!

ויפה קופסה אחת קודם.

מעניין שדווקא ילדים בדרך כלל מבינים דברים כאלה, וברור למה!
הרי ילדים תמיד נולדים להורים שלהם ולא לאף אחד אחר!!

נורית אורן	9.5	אמיר מון	5.5
ביני יודאיקין		מעוז ויסבקר	6.5
נעם מאור		מרדכי ברור	7.5
ירדן פלמה		אלינועה בר דוד	
לורן וויאט	10.5	סיארי סמר	
נדב בר שמואל		אביר מלינה	
שחר וולפין		רותם שחרור	
תמיר שפרונג	11.5	גפן נוי	
רינת אורן		נטע אורן	8.5
יהל גרשמן			

סיפור לשבת

על מוגבלויות וכלים שה' נותן

כמה רציתי לעשות אותו מאושר! כמה רציתי להביא לו רק פעם אחת איזה "כמעט טוב" אחד במקום כל ה"מספיקים בקושי", אבל לא יכולתי.

ביום שבת אחד, כשרק אבא שלי ואני היינו בבית, הייתי אז אולי בכיתה ה' או ו', החלטתי לדבר איתו על זה. להגיד לו שאני נורא מצטער שאני לא מביא לו אושר כמו שאחותי הגדולה מביאה לו. הוא שמע את מה שאמרתי, הסתכל עלי במבט האוהב שלו, ובניגוד לאופי שלו, שהוא אופי של בנאדם שבקושי מוציא מילה מהפה שלו, הוא נתן לי את ההרצאה הכי יפה ששמעתי בחיים שלי: "גדי, אבא לא אוהב את הילדים שלו בגלל שהם מביאים הביתה ציונים טובים. אבא אוהב את הילדים שלו בגלל שאי אפשר אחרת. הם בדם שלו. הם הנשמה שלו. הוא מוכרח לאהוב אותם, אפילו אם הם עושים דברים רעים, ובכל זאת הוא אוהב אותם. גדי, אתה אף פעם לא עשית דבר רע".

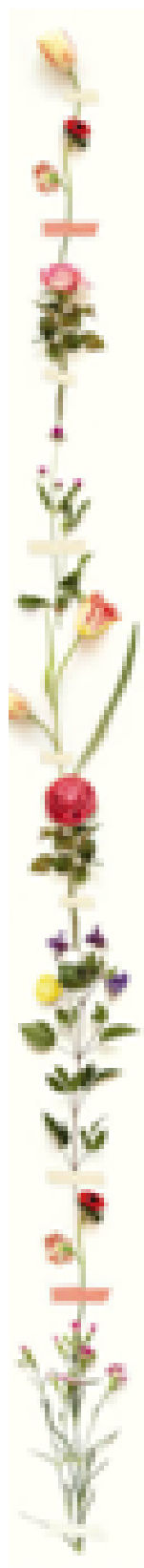
אני מתחיל להגיד לו "אבל אבא..."

הוא מפסיק אותי ואומר לי: "ששש... גדי, תקשיב! כשה' ברא את העולם הזה, לצערנו או לשמחתנו, הוא החליט לברוא עולם מעניין, לא עולם מושלם. בגלל זה הוא ברא אנשים בכל מיני צורות, צבעים וכל מיני כישרונות. לכל אחד, הוא נתן כלים אחרים. לזאת הוא נתן יופי, לזה הוא נתן ידיים טובות, לזה הוא נתן כישרון במוסיקה ולזו כישרון במתמטיקה. אנחנו לא יודעים למה הוא עושה את מה שהוא עושה. אנחנו לא יכולים להאשים אנשים שלא מנצלים את הכלים שה' נתן להם. בגלל זה גדי, אני אומר לך דבר אחד ומסביר דבר שני.

הדבר שאני אומר לך הוא – אל תתלונן על הכלים שה' נתן לך. והדבר השני שאני מסביר לך זה, שלפעמים לוקח לנו קצת זמן לגלות את הכלים שה' נתן לנו, בגלל שהכלים שהוא נתן, הם ככה, מתחבאים. אז תהיה סבלני, גדי. תהיה סבלן כמו אבא. יום אחד גם אתה תגלה שיש לך כלים טובים".

איך אהבתי אותו, את האבא שלי, באותה שבת! רציתי לחבק או אפילו לנשק אותו, אבל התביישתי.

את ההרצאה הזו, אבא שלי - האיש הפשוט, הטוב והחכם הזה, נתן לי אולי לפני 30 שנה, לפני שבמדינה הזו ידעו הרבה דברים על דיסלקציה, קשיי למידה או כל מיני מגבלות אחרות.

שנה או שנתיים אחרי השיחה הזאת, מצאתי את הכלים שה' נתן לי. ישבתי בשיעור, אני לא זוכר איזה, המורה שלנו היה חולה והייתה לנו מורה מחליפה. היא מדברת על מה שמדברת, ואני בעולם אחר. פתאום אני רואה אותה עומדת לידי. לפני שאני מספיק להגיד מילה, היא סוחבת לי את הנייר שאני מקשקש עליו.

היא מסתכלת על הנייר ואומרת לי: "מה אתה עושה?"

ואני עונה לה: "סתם מקשקש".

והיא שואלת: "מה ציירת פה?"

ואני עונה לה: "סתם".

והיא אומרת לי: "סתם מה?"

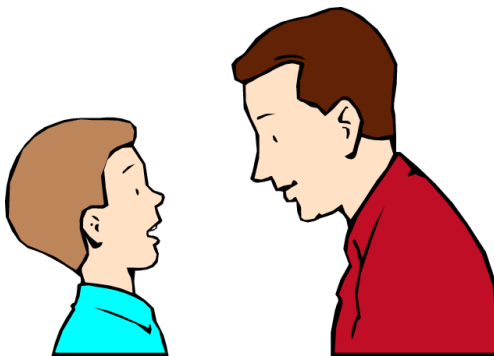
ואני עונה לה: "סתם ציירתי אותך עומדת ליד הלוח".

היא לקחה את הציור והכניסה אותו לתיק שלה. אח"כ התברר שהאבא של המורה המחליפה הזאת, הוא צייר בעל שם עולמי, והיא לקחה את הציור והראתה לו. תוך כמה ימים הצייר בא לבית שלנו, הסתכל על עוד ציורים שלי ומיד המליץ להורים שלי שיעשו הכול בשביל לטפח את הכישרון שלי בציור.

מה אני אגיד לכם? מאותו היום, אבא שלי הוציא את המיץ שלו בשביל שאני אוכל ללמוד עם הציירים הכי גדולים שיש פה בארץ וגם בחו"ל.

היום אני בן 42, ובחודש שעבר פתחתי את התערוכה ה-28 שלי, והפעם בניו יורק במוזיאון לאומנות מודרנית.

ואבא שלי - שהוא כבר בפנסיה - מה הוא אומר על כל ההצלחה שלי? הוא אומר: "מה אתם עושים רעש? הילד מצא את הכלים והילד משתמש בכלים".

שבת שלום - דורית